# ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ GERHARD REISCHL ΠΟΥ ΑΝΑΠΤΥΧΘΗΚΑΝ ΣΤΙΣ 16 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1980 [1]

*Κύριε πρόεδρε,*
*κύριοι δικαστές,*

Ἡ τρίτη διαφορά πού ἀνέκυψε κατά τήν ἐκκαθάριση τῶν λογαριασμῶν πού ὑποβλήθηκαν ἀπό τά Κράτη μέλη γιά τίς δαπάνες χρήσεως 1973, οἱ ὁποῖες χρηματοδοτοῦνται ἀπό τό Εὐρωπαϊκό Γεωργικό Ταμεῖο Προσανατολισμοῦ καί Ἐγγυήσεων (ΕΓΤΠΕ), τμῆμα ἐγγυήσεων, ἀφορᾶ λογαριασμούς πού ὑπέβαλε ἡ Ἰταλική Δημοκρατία σχετικά μέ τήν ἐνίσχυση τῆς ἰδιωτικῆς ἐναποθηκεύσεως οἴνου.

Ἐνῶ οἱ ὑπηρεσίες καί οἱ ὀργανισμοί πού ἔχουν στήν Ἰταλία τήν ἐξουσία νά καταβάλλουν αὐτήν τήν ἐνίσχυση εἶχαν δηλώσει στήν κλάση αὐτή (6910), γιά τή χρήση 1973, δαπάνες πού ἀνέρχονται στό ποσό τῶν 4 094 831 305 λιρετῶν, ἡ Ἐπιτροπή ἀναγνώρισε ὡς τέτοιες δαπάνες μόνο τό ποσό τῶν 3 401 690 025 λιρετῶν: ἡ διαφορά — 603 141 280 λιρέτες — προέκυψε ἀπό μιά διόρθωση πού ἐπέφερε ἡ Ἐπιτροπή καί πού ἀναφέρεται στή σελίδα 52 (Κεφάλαιο 69: οἶνος) τοῦ σχεδίου τῆς ἐκθέσεως συνοψίσεως τῶν συμπερασμάτων τῶν προπαρασκευαστικῶν ἐργασιῶν γιά τήν ἐκκαθάριση τῶν λογαριασμῶν τοῦ ΕΓΤΠΕ, τμῆμα ἐγγυήσεων, τῆς χρήσεως 1973, τῆς 20ῆς Φεβρουαρίου 1979. Ἡ διόρθωση αὐτή αἰτιολογεῖται λεπτομερῶς στήν παράγραφο 2. 3. 7. 1 τοῦ σχεδίου ἐκθέσεως. Αὐτή ἡ ἔκθεση ὑποβλήθηκε στό Συμβούλιο τοῦ Ταμείου, τή γνώμη τοῦ ὁποίου ζήτησε ἡ Ἐπιτροπή πρίν πάρει τήν ἀπόφασή της.

Ἡ Ἰταλική Δημοκρατία ζητᾶ ἀπό τό Δικαστήριο νά ἀκυρώσει τήν ἀπόφαση 79/898 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 12ης Ὀκτωβρίου 1979, πού τῆς κοινοποιήθηκε στίς 18 Ὀκτωβρίου τοῦ ἴδιου ἔτους κατά τό μέρος πού ἀπορρίπτει ποσό 604 863 175 λιρετῶν πού ἀφορᾶ τήν καταβολή ἐνισχύσεως γιά μακροπρόθεσμες συμβάσεις ἀποθηκεύσεως τῆς περιόδου 1971/72. Τό ποσό αὐτό ἀντιστοιχεῖ στίς 603 141 280 λιρέτες, στίς ὁποῖες μόλις ἀναφέρθηκα, σύν ἕνα ποσό 1 721 895 λιρετῶν, πού καταχωρίστηκε λογιστικῶς ὡς ἔσοδο τό 1974.

I — Τά στοιχεῖα πού ἀναφέρθηκαν ὁδηγοῦν στήν ἀπόρριψη τοῦ πρώτου ἰσχυρισμοῦ πού πρόβαλε ἡ Ἰταλική Δημοκρατία κατά τήν ἔγγραφη διαδικασία, χωρίς ὅμως νά ἐπανέλθει σ' αὐτόν κατά τήν προφορική διαδικασία, καί πού θεμελιωνόταν στήν ἔλλειψη ἤ ἀνεπάρκεια αἰτιολογίας: ἡ Ἰταλική Δημοκρατία ἐνημερώθηκε λεπτομερῶς ὄχι μόνο γιά τό ποσό πού ἀφαίρεσε ἡ Ἐπιτροπή, ἀλλά καί γιά τούς λόγους τῆς ἀφαιρέσεως αὐτῆς καί διατύτωσε μάλιστα λεπτομερεῖς παρατηρήσεις στό ὑπόμνημά της τῆς 7ης Ἰουλίου 1979, καθώς ἐπίσης καί κατά τή συνεδρίαση τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ταμείου στίς 11 Ἰουλίου 1979. Ἔτσι, γιά λόγους ἀνάλογους μέ ἐκείνους πού ἀνέπτυξε ὁ γενικός εἰσαγγελεύς Franco Capotorti στίς προτάσεις του στήν ὑπόθεση 819/79 (Ὁμοσπονδιακή Δημοκρατία τῆς Γερμανίας κατά Ἐπιτροπῆς), ὁ πρῶτος αὐτός ἰσχυρισμός δέ μοῦ φαίνεται βάσιμος.

II — Ὁ δεύτερος ἰσχυρισμός τῆς προσφεύγουσας ἀφορᾶ τήν — ἐσφαλμένη κατά τή γνώμη της — ἑρμηνεία πού ἔδωσε ἡ Ἐπιτροπή στούς «κοινοτικούς κανόνες περί κοινῆς ὀργανώσεως τῶν γεωργικῶν ἀγορῶν» καί στούς στόχους τους.

Πηγή τῆς διαφορᾶς εἶναι μιά διάσταση ἀπόψεων μεταξύ τῆς Ἐπιτροπῆς καί τῆς Azienda di Stato per gli interventi nel mercato agricolo (AIMA), ὀργανισμοῦ πού ἔχει στήν Ἰταλία τήν ἐξουσία νά καταβάλλει τίς δαπάνες πού χρηματοδοτοῦνται ἀπό τό

1 — Μετάφραση ἀπό τά γερμανικά.

τμῆμα ἐγγυήσεων τοῦ ΕΓΤΠΕ, ὅσον ἀφορᾶ τήν ἡμερομηνία κατά τήν ὁποία ἔπρεπε νά ἔχουν συναφθεῖ οἱ μακροπρόθεσμες συμβάσεις ἐναποθηκεύσεως οἴνου, καί τίς ἐνέργειες πού ἦταν ἀναγκαῖες γιά τή «σύναψη» τέτοιων συμβάσεων σύμφωνα μέ τήν κοινοτική ρύθμιση πού ἀφορᾶ τήν περίοδο 1971/72.

1. Ἂς δοῦμε πρῶτα τήν κοινοτική ρύθμιση πού ἴσχυε τήν ἐποχή ἐκείνη γιά τήν ἐνίσχυση τῆς ἰδιωτικῆς ἐναποθηκεύσεως οἴνου.

Σύμφωνα μέ τήν παράγραφο 5 ἐδάφιο 2 τοῦ ἄρθρου 5 τοῦ κανονισμοῦ 816/70 τοῦ Συμβουλίου τῆς 28ης Ἀπριλίου 1970 περί συμπληρωματικῶν διατάξεων γιά τήν κοινή ὀργάνωση τῆς ἀμπελοοινικῆς ἀγορᾶς (ABl. L 99, σ. 1), ἡ χορήγηση ἐνισχύσεων γιά μακροπρόθεσμες συμβάσεις ἐναποθηκεύσεως ἐπιτρέπεται μόνο σύμφωνα μέ τίς προϋποθέσεις τοῦ ἄρθρου 5 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος, ὅπως διαμορφώθηκε ἀπό τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 2722/71 τοῦ Συμβουλίου τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1971 (ABl. L 282, σ. 1), προβλέπει ὅτι:

«Ἐνισχύσεις γιά τήν ἰδιωτική ἐναποθήκευση χορηγοῦνται γιά καθοριζόμενους ἐπιτραπέζιους οἴνους, ἐφ' ὅσον προκύπτει γιά μιά ἀμπελουργική περίοδο ἀπό τά στοιχεῖα τοῦ κατά πρόβλεψη ἰσολογισμοῦ ὅτι οἱ διαθέσιμες ποσότητες ἐπιτραπέζιων οἴνων πού διαπιστώθηκαν κατά τήν ἔναρξη τῆς ἀμπελουργικῆς περιόδου ὑπερβαίνουν τό σύνολο τῶν ἀναγκῶν πού προβλέπονται γιά τήν ἀμπελουργική αὐτή περίοδο κατά τέσσερις τουλάχιστον μῆνες καταναλώσεως».

Οἱ μακροπρόθεσμες συμβάσεις πού ἰσχύουν γιά ἐννέα τουλάχιστον μῆνες — οἱ μόνες πού μᾶς ἐνδιαφέρουν στήν παρούσα ὑπόθεση — ἔπρεπε ἀρχικά νά ἔχουν συναφθεῖ μόνο κατά τό χρονικό διάστημα ἀπό 1ης Δεκεμβρίου μέχρι 31ης Ἰανουαρίου τῆς ἴδιας περιόδου (ἄρθρο 5 παράγραφος 5 ἐδάφιο 2 τοῦ κανονισμοῦ 816/70). Ὅταν, ὅμως, ἡ προθεσμία ὑποβολῆς τοῦ κατά πρόβλεψη ἰσολογισμοῦ παρατάθηκε μέχρι τίς 10 Δεκεμβρίου δυνάμει τοῦ ἄρθρου 1 τοῦ κανονισμοῦ 2504/71 τοῦ Συμβουλίου τῆς 22ας Νοεμβρίου 1971, πού τροποποίησε τόν κανονισμό 24 καί τόν κανονισμό 816/70 περί κοινῆς ὀργανώσεως τῆς ἀμπελοοινικῆς ἀγορᾶς (ABl. L 261, σ. 1), οἱ ἡμερομηνίες αὐτές ἀντικαταστάθηκαν, ἀπό τό ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ, μέ τή 16η Δεκεμβρίου καί 15η Φεβρουαρίου.

Ἡ 16η Δεκεμβρίου εἶναι ἡ τελευταία ἡμέρα γιά τόν καθορισμό ἀπό τό Συμβούλιο τῆς «τιμῆς κατωφλίου γιά τή θέση σέ λειτουργία τοῦ μηχανισμοῦ τῶν παρεμβάσεων» (ἄρθρο 3 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ 816/70). Ὅσο γιά τήν ἡμερομηνία τῆς 15ης Φεβρουαρίου, ὁ ἐπιτακτικός χαρακτήρας τῆς τηρήσεώς της ὑπογραμμίζεται ἀπό τή διάταξη (τῆς παραγράφου 6 α τοῦ ἄρθρου 5, ὅπως τροποποιήθηκε ἀπό τόν κανονισμό 2504/71 τοῦ Συμβουλίου), σύμφωνα μέ τήν ὁποία «ἂν αὐτό δικαιολογεῖται ἀπό τήν ἐξέλιξη τῆς καταστάσεως τῆς ἀγορᾶς καί ἰδίως ἀπό τό ρυθμό συνάψεως τῶν συμβάσεων ἐναποθηκεύσεως, ἡ δυνατότητα συνάψεως μακροπροθέσμων συμβάσεων» μπορεῖ νά ἀποκλειστεῖ «καί πρίν» ἀπό τίς 15 Φεβρουαρίου.

Τόσο γιά τίς βραχυπρόθεσμες ὅσο καί γιά τίς μακροπρόθεσμες συμβάσεις, ἡ ἀρχική διατύπωση τῆς πρώτης παραγράφου τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ κανονισμοῦ 1437/70 τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 20ῆς Ἰουλίου 1970 περί συμβάσεων ἐναποθηκεύσεως ἐπιτραπέζιου οἴνου (ABl. L 160, σ. 16) ὅριζε ὅτι «σύμβαση δέν μπορεῖ νά συναφθεῖ γιά μιά περίοδο πού ἀρχίζει πρίν ἀπό τήν ἡμέρα συνάψεως τῆς συμβάσεως», δηλαδή κανονικά ἡ περίοδος κατά τήν ὁποία ὁ οἶνος θεωρεῖται ἐναποθηκευμένος μπορεῖ νά *ἀρχίζει* πρίν ἀπό τήν ἡμέρα συνάψεως τῆς σχετικῆς συμβάσεως, ἀφοῦ καί τό ὕψος τῆς ἐνισχύσεως καθορίζεται κατά ἡμέρα καί κατά ἑκατόλιτρο καί ὅτι ἡ περίοδος πού λαμβάνεται ὑπόψη γιά τόν ὑπολογισμό τῆς ἐνισχύσεως ὑπολογίζεται ἀπό τήν ἡμέρα πού ἀρχίζει ἡ συμβατική ἐναποθήκευση ὡς τήν ἡμέρα τῆς ἐξαγωγῆς ἀπό τίς ἀποθῆκες.

Ἡ ἀρχή αὐτή ἔχει ὡστόσο ὑποβληθεῖ σέ ὁρισμένες ἐξαιρέσεις.

Τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 436/71 τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 16ης Φεβρουαρίου 1971, μέ τόν ὁποῖο τροποποιήθηκε ὁ κανονισμός της 1437/70 περί συμβάσεων ἐναποθηκεύσεως ἐπιτραπέζιου οἴνου (ABl. L 48, σ. 73), καί τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 617/71 τῆς Ἐπιτροπῆς, τῆς 24ης Μαρτίου 1971, (ABl. L 71, σ. 15) τροποποίησαν τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ κανονισμοῦ 1437/70 κατά τό ὅτι, γιά τήν περίοδο 1970/71 ἡ διάρκεια ἰσχύος τῶν συμβάσεων γιά τίς ὁποῖες *λήφθηκε* ἀπό τόν ἁρμόδιο ὀργανισμό ἔγγραφη αἴτηση στίς 15 Ἰανουαρίου ἤ ἀργότερα, ἀνατρέχει στήν ἡμερομηνία αὐτῆς τῆς παραλαβῆς. Ἡ διάρκεια ἰσχύος τῶν συμβάσεων γιά τίς ὁποῖες *ὑποβλήθηκε* αἴτηση πρίν ἀπό τίς 15 Ἰανουαρίου 1971, χωρίς ὅμως νά ἔχει ἀκόμα *συναφθεῖ* ἡ σχετική σύμβαση μέχρι τήν ἡμερομηνία αὐτή, ἀνατρέχει στίς 15 Φεβρουαρίου 1971.

Μέ τόν κανονισμό της 2837/71 τῆς 27ης Δεκεμβρίου 1971 περί χορηγήσεως ἐνισχύσεων γιά τή μακροπρόθεσμη ἰδιωτική ἐναποθήκευση ὁρισμένων ἐπιτραπέζιων οἴνων (ABl. 285, σ. 78), ἡ Ἐπιτροπή ἔδωσε τή δυνατότητα, γιά τήν περίοδο 1971/1972, νά συναφθοῦν μακροπρόθεσμες συμβάσεις ἀποθηκεύσεως, ἰσχύος ἐννέα μηνῶν, γιά τούς τύπους ἐπιτραπέζιου οἴνου R I, R II καί A I, καθώς ἐπίσης καί γιά τούς ἐπιτραπέζιους οἴνους πού βρίσκονται σέ στενή οἰκονομική σχέση μέ τά πρῶτα.

Μετά τήν ἔκδοση τοῦ κανονισμοῦ 2504/71 τοῦ Συμβουλίου τῆς 22ας Νοεμβρίου 1971, μέ τόν ὁποῖο καθορίστηκαν ἡ 16η Δεκεμβρίου καί ἡ 15η Φεβρουαρίου ὡς ἡμερομηνίες ἐνάρξεως καί λήξεως τῆς περιόδου στή διάρκεια τῆς ὁποίας ἔπρεπε νά συνάπτονται οἱ μακροπρόθεσμες συμβάσεις, ὁ κανονισμός 2837/71 τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 27ης Δεκεμβρίου 1971 (ἄρθρο 3), «λαμβάνοντας ὑπόψη ὅτι, κατά τήν τρέχουσα περίοδο . . , οἱ παραγωγοί δέν μπόρεσαν νά ἐκτιμήσουν τήν οἰκονομική σκοπιμότητα γιά τή σύναψη βραχυπρόθεσμων ἤ μακροπρόθεσμων συμβάσεων ἐναποθηκεύσεως», ἐπέτρεψε κατ' ἐξαίρεση τή *σύναψη* (μεταξύ 16ης Δεκεμβρίου 1971 καί 15ης Φεβρουαρίου 1972) *μακροπρόθεσμων* συμβάσεων ἐναποθηκεύσεως ἐπιτραπέζιου οἴνου τῶν τύπων R I, R II καί A I, καθώς ἐπίσης καί ἐπιτραπέζιων οἴνων πού συνδέονται στενά ἀπό οἰκονομικῆς ἀπόψεως μέ τούς τύπους αὐτούς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀποτελέσει ἀντικείμενο *βραχυπρόθεσμης* συμβάσεως στό διάστημα ἀπό 15 Νοεμβρίου ὥς 30 Δεκεμβρίου 1971. Πρίν ἀπό τή θέσπιση τοῦ κανονισμοῦ αὐτοῦ, ὁ πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς διαχειρίσεως, μέ τήν ὁποία διαβουλεύτηκε ἡ Ἐπιτροπή στίς 22 Δεκεμβρίου 1971, εἶχε τονίσει ρητά ὅτι τό μέτρο αὐτό δέν μποροῦσε νά ἀποτελέσει παράδειγμα γιά τό μέλλον.

Μέ τόν κανονισμό 176/72 τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς 26ης Ἰανουαρίου 1972, πού συμπλήρωσε τόν κανονισμό 1437/70 περί συμβάσεων ἐναποθηκεύσεως ἐπιτραπέζιου οἴνου (ABl. L 23, σ. 20), τό ἑδάφιο 2 τοῦ ἄρθρου 8 παράγραφος 1, ὅπως εἶχε διαμορφωθεῖ ἀπό τόν κανονισμό τῆς Ἐπιτροπῆς 617/71 τῆς 24ης Μαρτίου 1971, ἀντικαταστάθηκε ἀπό τό ἀκόλουθο κείμενο:

«Γιά συμβάσεις ἐναποθηκεύσεως, γιά τίς ὁποῖες ὁ ἁρμόδιος ὀργανισμός δέχθηκε ἔγγραφες αἰτήσεις κατά τό διάστημα ἀπό 1ης Δεκεμβρίου 1971 μέχρι 31ης Αὐγούστου 1972, ἡ περίοδος ἰσχύος τῆς συμβάσεως ἀρχίζει, κατά παρέκκλιση ἀπό τή διάταξη τοῦ προηγουμένου ἑδαφίου, ἀπό τήν ἡμέρα λήψεως τῆς αἰτήσεως.

Ἐν τούτοις, γιά τίς συμβάσεις ἐναποθηκεύσεως, γιά τίς ὁποῖες ὁ ἁρμόδιος ὀργανισμός δέχθηκε ἔγγραφες αἰτήσεις μετά τίς 29 Δεκεμβρίου 1971, ἡ περίοδος ἰσχύος ἀρχίζει 30 ἡμέρες κατ' ἀνώτατο ὅριο πρίν ἀπό τή σύναψη τῆς συμβάσεως».

2. Ἐπικαλούμενη τή ρύθμιση αὐτή, ἡ AIMA χορήγησε ἐνίσχυση σέ ἑκατό περίπου μακροπρόθεσμες συμβάσεις ἐνα-

ποθηκεύσεως καί ὑπέβαλε αἴτηση ἀποδόσεως τῶν πληρωμῶν αὐτῶν.

Ὅλες αὐτές οἱ συμβάσεις εἶχαν *συναφθεῖ μετά τίς 15 Φεβρουαρίου 1972* — μία μάλιστα ἀπό αὐτές, σύμφωνα μέ τόν πίνακα πού ὑπέβαλε ἡ ἰταλική κυβέρνηση, φέρει τήν ἡμερομηνία «7 Αὐγούστου 1973». Τριάντα περίπου ἀπό αὐτές καλύπτουν περίοδο προγενέστερη τῆς 15ης Φεβρουαρίου ἤ περίοδο πού ἀρχίζει ἀπό τήν ἡμερομηνία αὐτή. Γιά ἑξήντα περίπου ἀπό τίς συμβάσεις, ἡ ἔναρξη τῆς περιόδου πού καλύπτεται εἶναι μεταγενέστερη τῆς 15ης Φεβρουαρίου 1972.

Ἀρχικά, ἡ AIMA ἔκρινε ὅτι ἡ περίοδος τῆς ἐναποθηκεύσεως ἀρχίζει νά τρέχει ἀπό τή στιγμή τῆς ἔγγραφης καταρτίσεως τῆς συμβάσεως καί ὄχι ἀπό τήν ἡμέρα τῆς «συμπτώσεως τῶν βουλήσεων» τῶν συμβαλλομένων. Ἀργότερα, ὅμως, οἱ ἰταλικές ἀρχές θεώρησαν ὅτι, ἄν καί οἱ συμβάσεις αὐτές καταρτίστηκαν τυπικά μετά τίς 15 Φεβρουαρίου 1971, καί δεδομένου ὅτι εἶχε ὑποβληθεῖ σχετική αἴτηση τό ἀργότερο μέχρι τήν ἡμέρα ἐκείνη, οἱ πράξεις πού ἀποτελοῦσαν τό ἀντικείμενό τους συγκέντρωναν τίς προϋποθέσεις γιά τή χορήγηση τῆς ἐνισχύσεως κατ' ἐφαρμογή τοῦ κανονισμοῦ τῆς Ἐπιτροπῆς 176/72, ἐπειδή ἡ ἔναρξη τῆς σχετικῆς περιόδου ἐναποθηκεύσεως συνέπιπτε μέ τήν ἡμερομηνία συντάξεως τῆς αἰτήσεως ἤ πάντως μέ τήν ἡμερομηνία τῆς ὑποβολῆς της.

α) Στό σημεῖο αὐτό πρέπει νά παρατηρήσουμε ὅτι, ὅπως ἀποδεικνύεται ἀπό τήν εἰσαγωγή τῆς ἐξαιρέσεως στό ἄρθρο 8 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ 1437/70, τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 176/72 ἀποσκοποῦσε στήν τροποποίηση τῆς ἀρχῆς πού διατυπώνεται στό ἄρθρο 8 παράγραφος 1 ἐδάφιο 1 ὅσον ἀφορᾶ τήν *ἔναρξη τῆς ἰσχύος* τῶν συμβάσεων ἐναποθηκεύσεως, ἀλλά ὄχι καί τή διάρκεια τῆς περιόδου κατά τήν ὁποία ἔπρεπε νά ἔχουν συναφθεῖ οἱ συμβάσεις αὐτές. Τό δεύτερο, ἄλλωστε, δέ θά ἦταν δυνατόν νά γίνει νόμιμα ἀπό τήν Ἐπιτροπή, ἀφοῦ τό διάστημα ἀπό 16 Δεκεμβρίου μέχρι 15 Φεβρουαρίου, ἐντός τοῦ ὁποίου μόνο μποροῦσαν νά συναφθοῦν οἱ μακροπρόθεσμες συμβάσεις, εἶχε καθοριστεῖ μέ τό ἄρθρο 5 παράγραφος 5 τοῦ κανονισμοῦ 816/70 τοῦ *Συμβουλίου*, ὅπως διαμορφώθηκε ἀπό τό ἄρθρο 2 τοῦ κανονισμοῦ 2504/71 τοῦ *Συμβουλίου*. Οἱ κανονισμοί τῆς Ἐπιτροπῆς δέν ἀποσκοποῦσαν οὔτε μποροῦσαν νά τροποποιήσουν μέ ὁποιοδήποτε τρόπο τίς διατάξεις πού θέσπισε τό Συμβούλιο.

β) Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι, ἐξετάζοντας τό πράγμα λογικά, δέν εἶναι δυνατό, τό χρονικό διάστημα πού λαμβάνεται ὑπόψη γιά τήν καταβολή τῆς ἐνισχύσεως νά ἀρχίζει κατά κανόνα πρίν ἀπό τή σύναψη τῶν συμβάσεων. Βεβαίως, ὁ παραγωγός συγκεντρώνει τίς προϋποθέσεις γιά νά τοῦ χορηγηθεῖ ἡ ἐνίσχυση τή στιγμή πού ὑποβάλλει τήν αἴτηση, ἀλλά δέν μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὅτι ἡ αἴτηση αὐτή γίνεται δεκτή ἀπό τή στιγμή πού παραλαμβάνεται καί, πολύ λιγότερο, ἀπό τή στιγμή πού συντάσσεται. Ἡ ἀπαίτηση νά ἔχει συναφθεῖ καί τυπικά ἡ σύμβαση γιά νά καταστεῖ δυνατή ἡ πραγματική καταβολή τῆς ἐνισχύσεως δέν εἶναι ἔνδειξη «ὑπέρμετρης» τυπολατρείας.

Ἡ διατύπωση τόσο τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως, ὅσο καί τῶν ἀποφάσεων γενικῆς ἰσχύος πού ἔλαβε ἡ AIMA γιά τήν ἐφαρμογή τῆς ρυθμίσεως αὐτῆς, δέν ἀφήνουν περιθώριο γιά τήν ἐκδοχή πού ὑποστηρίζει ἡ προσφεύγουσα.

Ἡ κοινοτική ρύθμιση (ἄρθρο 8 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ 1437/70, ὅπως διαμορφώθηκε ἀπό τό ἄρθρο 1 τοῦ κανονισμοῦ 176/72) διακρίνει μεταξύ τῆς ἔγγραφης διατυπώσεως τῆς αἰτήσεως, τῆς λήψεώς της ἀπό τόν ἁρμόδιο ὀργανισμό, τῆς ἀποδοχῆς της ἀπό αὐτόν καί (ἄρθρο 15 παράγραφος 1 6) τοῦ χρονικοῦ σημείου στό ὁποῖο ἡ σύμβαση ἀρχίζει νά παράγει ἀποτελέσματα.

Ἄν καί δέν καθιερώνει μιά πρότυπη μορφή συμβάσεως, τό ἄρθρο 9 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ ὁρίζει ὅτι «ἡ σύμβαση συντάσσεται σέ δύο τουλάχιστον ἀντίτυπα. Τό ἕνα ἀντίτυπο προορίζεται γιά τόν παραγωγό, τό δεύτερο φυλάσσεται ἀπό τόν ὀργανισμό παρεμβάσεως» καί καθορίζει τίς μνεῖες πού πρέπει ὑποχρεωτικά νά περιέχονται στή σύμβαση μέ σκοπό τόν προσδιορισμό τοῦ οἴνου στόν ὁποῖο ἀναφέρεται.

Όλα αὐτά δείχνουν ὅτι ἡ προσφορά συμβάσεως δέν εἶναι δυνατό νά ἐπιβάλλει ὑποχρεώσεις μόνο στό ἕνα συμβαλλόμενο μέρος, τήν ΑΙΜΑ, καί ὅτι ἡ σύμβαση ἐναποθηκεύσεως δέν μπορεῖ νά ἔχει παρά χαρακτήρα *ἀμφοτεροβαρῆ:* στήν καταβολή τοῦ ποσοῦ τῆς ἐνισχύσεως (ἄρθρο 9 παράγραφος 2 *ε) ἀντιστοιχοῦν* (ἄρθρο 13) ὁρισμένες ὑποχρεώσεις (πού προσδιορίζονται κυρίως στό ἄρθρο 9 παράγραφος 2 *γ)* τοῦ παραγωγοῦ.

Ὁ τελευταῖος δέν μπορεῖ νά συνάψει σύμβαση παρά μόνο γιά οἶνο πού κατά τή σύναψη τῆς συμβάσεως βρίσκεται πάντοτε στήν κυριότητά του (ἄρθρο 2 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 1437/70). Ἡ ποσότητα τοῦ οἴνου πού ἀποτελεῖ τό ἀντικείμενο τῆς συμβάσεως πρέπει νά ἀνέρχεται σέ 100 τουλάχιστον ἑκατόλιτρα (ἄρθρο 3 παράγραφος 2 ἐδάφιο 1). Ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἄν πρόκειται γιά μακροπρόθεσμες ἤ βραχυπρόθεσμες συμβάσεις, ὁ παραγωγός ἀναλαμβάνει τήν ὑποχρέωση, ὅσο ἰσχύει ἡ σύμβαση, νά μήν προσφέρει γιά πώληση οὔτε νά πουλήσει τόν οἶνο αὐτό, ἤ ἀκόμα καί νά τό διατηρεῖ σέ δοχεῖα μικρότερα τῶν 50 λίτρων (ἄρθρο 10). Ἡ ἐνίσχυση χορηγεῖται μόνο γιά οἶνο πού ἐναποθηκεύτηκε κατά τό χρονικό διάστημα πού περικλείεται μεταξύ τῶν ἡμερομηνιῶν πού καθορίζονται: δέν ἀρκεῖ νά ζητηθεῖ ἡ χορήγηση τῆς ἐνισχύσεως γιά νά θεωρηθεῖ αὐτομάτως ὅτι ὁ οἶνος πράγματι ἐναποθηκεύτηκε. Κανονικά, ἡ σύμβαση ἀρχίζει καί παύει νά παράγει ἀποτελέσματα μόνο κατά τίς ἡμερομηνίες κατά τίς ὁποῖες συντρέχουν οἱ ἀπαιτούμενες προϋποθέσεις.

Ἡ ΑΙΜΑ — καί μέσω αὐτῆς τό ΕΓΤΠΕ — δέν μπορεῖ νά διαφυλάξει τά συμφέροντά της καί νά ἀναλάβει τίς εὐθῦνες πού τή βαρύνουν ὅσον ἀφορᾶ τόσο τήν κοινοτική ρύθμιση ὅσο καί τούς οἰνοπαραγωγούς πού ἐναποθηκεύουν τούς οἴνους τους παρά μόνο ἄν, *πρίν* ἐκφράσει τή συμφωνία της, πού τή δεσμεύει κατά τήν ἔννοια αὐτή, μπόρεσε νά ἐξακριβώσει κυρίως τόν ὄγκο, τήν ποιότητα καί τόν τόπο ὅπου βρίσκεται ὁ οἶνος πού ἐναποθηκεύεται.

Ἄν εἶναι ἤδη δύσκολο νά διασφαλιστεῖ ὅτι ὁ οἶνος γιά τόν ὁποῖο καταρτίστηκε ἡ σύμβαση δέν ἔχει πουληθεῖ — μολονότι ἐξακολουθεῖ νά παραμένει στίς ἐγκαταστάσεις τοῦ παραγωγοῦ — πρίν ἀκόμα ἀπό τήν ὑπογραφή τῆς συμβάσεως, πρέπει τουλάχιστον νά εἶναι δυνατό νά ἐπαληθευτεῖ ὅτι ὁ ὄγκος τοῦ οἴνου πού παραμένει στίς ἐγκαταστάσεις τοῦ παραγωγοῦ δέ μεταβάλλεται σ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ἐναποθηκεύσεως. Ἀλλά πῶς εἶναι δυνατό νά γίνει μιά τέτοια ἐπαλήθευση, ὅταν δέν ἔχει κάν ἐξακριβωθεῖ ἡ ὑλική παρουσία τοῦ ἐναποθηκευμένου ὄγκου τή στιγμή τῆς καταρτίσεως τῆς συμβάσεως; Μέχρις ὅτου αὐτή συναφθεῖ, ὁ παραγωγός μένει ἐλεύθερος νά διαθέσει τόν οἶνο του ἤ νά τόν μεταγγίσει σέ ἄλλα δοχεῖα καί οἱ δηλώσεις προθέσεως δέν εἶναι ἀρκετές ἀπό τήν ἄποψη αὐτή. Ἡ Ἐπιτροπή παρατηρεῖ — καί ἡ ἰταλική κυβέρνηση δέν τό ἀμφισβήτησε — ὅτι στήν πραγματικότητα ὁρισμένοι παραγωγοί πούλησαν τόν οἶνο τους κατά τό χρονικό διάστημα πού διέρρευσε μεταξύ τῆς ὑποβολῆς τῆς αἰτήσεως καί τῆς συνάψεως τῆς συμβάσεως.

Πρέπει, τέλος, νά εἶναι δυνατόν νά ἐπαληθευτεῖ ὅτι ὁ σχετικός οἶνος ἀνταποκρίνεται στόν ὁρισμό τοῦ οἴνου γιά τόν ὁποῖο μπορεῖ νά χορηγηθεῖ ἐνίσχυση ἐναποθηκεύσεως. Ὁ «προσδιορισμός» τοῦ συγκεκριμένου οἴνου εἶναι ἀναγκαῖος γιά νά μπορεῖ ὁ ὀργανισμός παρεμβάσεως νά ἐνημερώνεται γιά κάθε μεταβολή πού ἀφορᾶ τόν ἐναποθηκευμένο οἶνο καί νά ἐξασφαλίζεται πχ. ὅτι δέν ἐπιχειροῦνται ὁρισμένες προπαρασκευαστικές πράξεις γιά τήν ἐμπορία του κατά τή διάρκεια τῆς περιόδου γιά τήν ὁποία καταρτίστηκε ἡ σύμβαση.

Τό Δικαστήριο ἔχει κρίνει ὅτι ἕνας ἔλεγχος τῶν ὀργανισμῶν παρεμβάσεως (ἐν προκειμένῳ τῆς ΑΙΜΑ ἤ τῶν ἐπαρχιακῶν ἐπιθεωρήσεων γεωργίας) εἶναι ἀπαραίτητος «γιά νά καθοριστεῖ, ἀφοῦ ληφθοῦν ὑπόψη οἱ ἰδιαίτερες συνθῆκες τῶν συγκεκριμένων ἀμπελουργικῶν ζωνῶν, κατά πόσο ὁ πολλαπλασιασμός τῶν τόπων ἐναποθηκεύσεως εἶναι τέτοιας φύσεως ὥστε νά ἐπηρεάζεται ἡ ἀποτελεσματικότητα τοῦ ἐλέγχου ἤ νά αὐξάνεται τό κόστος του δυσανάλογα μέ τόν ἐπιδιωκόμενο σκοπό, ἔτσι ὥστε αὐτός ὁ πολλαπλασιασμός νά δικαιολογεῖ τήν ἄρνηση συνάψεως μιᾶς συμβάσεως ἐναποθηκεύσεως» (ἀπόφαση τῆς 28ης Ἰουνίου 1979 στήν ὑπόθεση Lentes κατά Ὁμοσπονδιακῆς Δημοκρατίας τῆς Γερμανίας, Slg. 1979 σσ. 2305, 2314).

Ἡ τυπική κατάρτιση τῆς συμβάσεως ἀποτελεῖ, συνεπῶς, τήν ἀναγκαία ἀπόδειξη γιά τό ὅτι πραγματοποιήθηκαν οἱ ἔλεγχοι πού ἐπιτρέπουν νά ἐπαληθευτεῖ ὅτι συντρέχουν οἱ προϋποθέσεις γιά τή χορήγηση τῆς ἐνισχύσεως· μ' αὐτήν ἀποκρυσταλλώνονται τά ἀμοιβαῖα δικαιώματα καί ὑποχρεώσεις τοῦ παραγωγοῦ καί τοῦ ὀργανισμοῦ παρεμβάσεως. Γιά νά χορηγηθεῖ ἡ ἐνίσχυση γιά τήν ἐναποθήκευση, πρέπει, ἑπομένως, ἡ τυπική σύναψη τῆς συμβάσεως νά γίνεται μέσα στά χρονικά ὅρια πού προσδιορίζει τό ἄρθρο 5 παράγραφος 5 ἐδάφιο 2 τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου 816/70, ὅπως διαμορφώθηκε ἀπό τόν κανονισμό τοῦ Συμβουλίου 2504/71.

III — Τέλος, ἡ ἰταλική κυβέρνηση προβάλλει τόν ἰσχυρισμό ὅτι παραβιάστηκε ἡ «θεμιτή ἐμπιστοσύνη».

Ὅπως ὑπενθυμίστηκε ἤδη, δέν εἶναι δυνατό νά γίνει δεκτό ὅτι, κατ' ἀναλογία μέ τόν κανονισμό αὐτό καί ἀντίθετα μέ τή σαφή διατύπωση τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου 816/70, μακροπρόθεσμες συμβάσεις μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὅτι καταρτίστηκαν πρίν ἀπό τίς 15 Φεβρουαρίου, ἐφ' ὅσον ὑποβλήθηκε σχετική αἴτηση πρίν ἀπό τήν ἡμερομηνία αὐτή.

Καί ἄν ἀκόμα ὁ κανονισμός 176/72 προχωροῦσε πέρα ἀπό τίς ἐξαιρέσεις πού ἀναγνωρίστηκαν γιά τήν περίοδο 1970/1971 (κανονισμοί 436/71 καί 617/71), σέ καμιά περίπτωση δέ θά μποροῦσε νά δώσει στίς ἰταλικές ἀρχές τήν ἐντύπωση ὅτι ἐπέτρεπε νά ληφθοῦν ὑπόψη συμβάσεις πού καταρτίστηκαν πράγματι μετά τίς 15 Φεβρουαρίου.

Ἄν ὑποτεθεῖ ὅτι, κατά τή συνεδρίαση τῆς ἐπιτροπῆς διαχειρίσεως στίς 22 Δεκεμβρίου 1971, ἡ ἰταλική ἀντιπροσωπεία ἔθεσε τό ἐρώτημα ἄν — ὅπως εἶχε συμβεῖ, σύμφωνα μέ τή γνώμη της, κατά τήν προηγούμενη περίοδο, πράγμα πού δέ μοῦ φαίνεται ἀκριβές ὅσον ἀφορᾶ τό κείμενο τοῦ κανονισμοῦ 436/71 — ἡ ἡμερομηνία ἐνάρξεως τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν συμβάσεων μποροῦσε νά εἶναι, κατά τρόπο γενικό, ἡ ἡμερομηνία τῆς σχετικῆς αἰτήσεως καί ὄχι ἡ ἡμερομηνία τῆς συνάψεως τῶν συμβάσεων, ἔπρεπε νά ἔχει γίνει σαφές, κατά τήν ἀνάγνωση τοῦ κανονισμοῦ 176/72, στόν ὁποῖο κατέληξε ἡ συνεδρίαση ἐκείνη, ὅτι ἡ ἀπάντηση στό ἐρώτημα αὐτό ἦταν ἀρνητική, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾶ τίς *μακροπρόθεσμες* συμβάσεις, μέ τήν ἐπιφύλαξη τῆς παρεκκλίσεως πού ἀναγνωρίστηκε περιοριστικά ἀπό τόν κανονισμό αὐτό.

Τίς ἰταλικές ἀρχές βάρυνε ἡ εὐθύνη ἀντιμετωπίσεως τῶν δυσχερειῶν πού συντέλεσαν στήν παραχώρηση σ' αὐτές τῆς ἐν λόγω παρεκκλίσεως. Οἱ κοινοτικοί ὀργανισμοί ἔχουν συχνά ἐπικρίνει τίς ἰταλικές ἀρχές γιά τήν καθυστέρηση μέ τήν ὁποία προβαίνουν στήν καταβολή τῶν κοινοτικῶν ἐνισχύσεων. Ἡ καθυστέρηση ὅμως αὐτή δέν ξεπερνιέται μέ τή διενέργεια πληρωμῶν προδικάζοντας ἀνεξέλεγκτα ὅτι συντρέχουν οἱ προϋποθέσεις πού τάσσονται ἀπό τήν κοινοτική ρύθμιση γιά τήν καταβολή τῶν ἐνισχύσεων. Καί πάντως, ἡ «ἐσφαλμένη ἑρμηνεία» τῆς κοινοτικῆς ρυθμίσεως, στήν ὁποία βασίζεται ἡ ἐφαρμογή τῆς ρυθμίσεως αὐτῆς ἀπό τίς ἰταλικές ἀρχές, δέ θά μποροῦσε νά καταλογιστεῖ στήν Ἐπιτροπή.

IV — Συνεπῶς προτείνω τήν ἀπόρριψη τῆς προσφυγῆς καί τήν καταδίκη τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας στά ἔξοδα.